

Karen M. Lutz

Brave meiden

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Bachelorette Party

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2005 by Karen McCullah Lutz

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2005 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Getty Images

Foto auteur

Walter Lutz

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3967 3

D/2005 8899/112

NUR 302

een

Niemand in Californië, op de aardbol of in het universum had minder zin om naar *Days of Our Lives* te kijken dan Zadie Roberts. Maar daar zat ze in de wachtruimte van Jiffy Lube aan Ventura Boulevard gedwongen naar Jack Cavanaugh te staren terwijl hij ‘Nate Forrester’ uitbeeldde: ruwe bolster, blanke pit. Ze zag hem zijn motorhelm afzetten en zijn weerbarstige zwarte haar uitschudden, aldoor met die smeulende blik. Ze stond op om de tv op een andere zender te zetten, maar een zwarte vrouw van middelbare leeftijd die haar nagels om en om in een andere kleur lakte – de ene nagel roze, de volgende rood – protesteerde. ‘Als je het waagt... Die man is het enige wat het leven nog de moeite waard maakt.’

Met een zucht ging Zadie weer zitten. Ze had geen zin deze vrouw uit te leggen dat ze ooit met Jack Cavanaugh verloofd was geweest. Dat ze, gehuld in een enorme witte bruidsjurk, in het kerkportaal op Jack Cavanaugh had staan wachten. Dat ze de aan pillen verslaafde moeder van Jack Cavanaugh had horen zeggen: ‘Nou lieverd, ik geloof niet dat hij nog komt.’

Zadie had een pestpokkenhekel aan Jack Cavanaugh.

Ze had Jack leren kennen toen hij nog geen soapster was, maar

bij Chin Chin in de bediening werkte. Een ober met het soort blik dat zei: ‘Het is een kwestie van tijd of ik heb je slipje uit en laat je genieten zoals je nog nooit hebt gedaan.’ Door die blik had hij een rol bij *Days* gekregen. En door die rol in *Days* was zijn ego opgeblazen. En Zadie genoot niet meer.

Twee jaar had ze aan Jack verspild. Twee jaar en duizenden dollars. Ze had betaald voor de bruiloft die geen bruiloft was. Ze had betaald voor de acteerlessen waar hij smeulend had leren kijken. Zij, die zevenenveertig duizend dollar per jaar verdiende in een stad waar bijna iedereen die in een Escalades of SL500 over Sunset reed datzelfde bedrag per máánd verdiende. Op zijn minst. Dus was Jack wel de laatste naar wie ze wilde kijken terwijl haar Camry werd doorgesmeerd. Tenzij zijn personage een gruwelijke dood moest sterven.

Met een zucht keek ze op haar horloge. Ze had nog tijd genoeg voordat ze een afspraak met Grey had. Hij kwam nooit voor zevenen van kantoor, want hij was werkzaam in het ‘vak’. En om de een of andere vreemde reden werkten mensen in het ‘vak’ – de entertainmentindustrie – elke dag van tien tot zeven. Maar als je Grey om negen uur op kantoor belde, zei zijn assistente dat hij in bespreking was. Advocaten in de entertainmentindustrie zijn altijd in bespreking, in gesprek of in een veel te duur restaurant met hun veel te dure cliënten aan het lunchen.

Voor iemand in het ‘vak’ was Grey een verbazingwekkend fatsoenlijke kerel. Toen Jack niet kwam opdagen, bleef Grey de hele nacht bij haar. Hij schonk tequila voor haar in en voerde haar Cheeto’s. Grey liet haar op zijn kleed van zee gras kotsen. En nu was het Grey met wie ze een afspraak had voor hun donderdagse ritueel: bij Barney’s Beanery op Santa Monica Boulevard gepofte aardappelen eten met Coors Light erbij. Het was er goedkoop en in de jukebox zaten nummers van Rick Springfield. Waar kon een meisje nog meer naar verlangen? Afgezien van een echtgenoot en een leuk huis in de Hills.

Zadie keek naar de stapel opstellen op haar schoot. Het was jammer dat er geen interessanter onderwerp was dan het gebruik van retoriek in het werk van Frederick Douglass, maar zo ging dat bij het vak Engels van de bovenbouw van Yale-Eastlake, een privéschool voor bijzonder intelligente en bijzonder rijke tieners. Toen ze nog met Jack verloofd was, hadden haar leerlingen haar een nachtjapon van La Perla gegeven voor op huwelijksreis. Toen ze de maandag na de bruiloft ongehuwd weer voor de klas stond, vonden ze dat zo rot voor haar dat ze haar auto opknapten en een dagje in een spa van Burke Williams regelden. Haar leerlingen waren dol op haar. Jack om de een of andere reden niet.

V or Jack had ze het normale aantal vriendjes gehad dat bij een aantrekkelijke vrouw van eenendertig hoorde. Ze had afspraakjes gehad, ze had het bed gedeeld, ze had met onbekenden onder de kapstok staan zoenen. Maar ze wilde geen onbekenden meer zoenen. Eigenlijk wilde ze sowieso niet meer zoenen. Ze wilde verdomme een biertje en een bord vol gepofte aardappelen met spek en gesmolten Zwitserse kaas.

Op het moment dat Jack (in zijn hoedanigheid van Nate Forrester) op het punt stond te gaan vrijen met een broodmager meisje met rood haar en geplukte wenkbrauwen, kwam de monteur Zadie vertellen dat ze het een of andere onderdeel moest laten vervangen. Er moest altijd iets worden vervangen. Zodra ze haar auto had afbetaald, moest ze elke maand precies hetzelfde bedrag als voor de maandelijkse afbetaling besteden aan de vervanging van defecte onderdelen. De autogoden hadden een hekel aan haar.

‘Moet dat nu meteen?’

‘Nee. Maar u kunt er beter geen weken mee wachten.’ Het maakte hem geen klap uit of ze autopech kreeg. Dat voelde ze gewoon. Hij had die met steroïden volgepompte blik, zo van: ik wil naar de sportschool. Maar ze wilde geen minuut langer in de wachtruimte

blijven, dus liet ze het maar aan het lot over. Liever pech op Mulholland dan kijken naar Jack die emoties voorwendde.

Ze was vroeg bij Barney's Beanery en nam plaats in een van de met rood kunstleer beklede zitjes. Het kitscherige decor met nummerplaten en andere onzin veranderde nooit. Net als de graffiti. Al zo lang ze hier kwam, stond er op de deur van het damestoilet: IK HEB VINCE VAUGHNS BALLEN GELIJKT.

Grey kwam pas over een halfuur. Ze bestelde een Coors Light en slenterde naar de jukebox. Er klonk een nummer van Deff Leopard. Ze wierp er een dollar in en toetste het nummer van *Summer Nights* in, en daarna dat van *Jessie's Girl*. Toen de zoetgevooidse John Travolta uit de luidsprekers schalde, keek ze naar de motorbende aan de bar.

'Sorry jongens, ik heb een rotdag achter de rug.' Ze keken haar kwaad aan en richtten hun aandacht weer op hun bier. Dat kon Zadie niet schelen. Ze had behoefte aan rust. Ze had gedwongen naar Jack moeten kijken, en de herinneringen aan haar Dag van Vernedering kwamen allemaal boven: haar ouders vertellen dat de bruiloft niet doorging omdat Jack niet was komen opdagen. De medelijdende blikken van haar nichtjes. Jacks ouders die beschaamd naar de grond keken en stamelend hun excuses maakten. Beseffen dat Jacks getuigen ook niet waren komen opdagen, wat inhield dat hij zijn besluit vroeg genoeg had genomen om hen wel in te lichten, maar haar niet. Erachter komen dat de man van wie ze hield zo weinig waarde aan haar gevoelens hechtte dat hij niet de moeite had genomen haar deze marteling te besparen.

Zadie leegde haar glas en bestelde nog een biertje. Het kon haar niet schelen dat ze misschien aangeschoten was tegen de tijd dat Grey kwam. Grey had haar al erger gezien – snotterig, met uitgelopen mascara, toen na die misselijkmakende aanfluiting van een bruiloft. Grey had ieder weerzinwekkend detail van haar gezien en daarom was hij haar beste vriend. Een man die durft te kijken ter-

wijl je Cheeto's uitkotst, die moet je koesteren. En toen ze naar Tijuana reden om zich daar te bezatten en lol te trappen, vond hij het goed dat ze de hele soundtrack van *Grease* liet afspelen, hij maakte zelfs de bewegingen die bij *Greased Lightning* hoorden met haar mee, door het open dak. Vrienden zoals hij zijn met een lantaarntje te zoeken.

Ze had Grey leren kennen op het verjaardagsfeest van een van haar leerlingen die achttien was geworden. Het was zo'n veel te groots opgezet Hollywood-feest. De protestante vader vond dat hij meer uit de kast moest halen dan zijn beste vriend had gedaan voor de bat mitswa van zijn dochter, dus had hij KC and the Sunshine Band ingehuurd om in de tuin van het huis in Bel Air op te treden, en hij had iedereen die zijn dochter of hij kende uitgenodigd, en ook iedereen op wie hij indruk wilde maken. Grey was zijn advocaat. En Zadie was de lerares van zijn dochter. Omdat ze allebei verder niemand kenden, stonden ze samen onder het koepeltje Jägermeister te drinken en elkaar over de gasten te vertellen. De echtgenote was wapenhandelaar en deed zich voor als een debutante uit San Marino. De zakenpartner was een pornosterretje die net deed of hij econoom was. Dat was allemaal uit de duim gezongen, maar het was wél leuk.

Na het feest gingen ze naar Mel's Diner om cheeseburgers te eten. Om twee uur 's ochtends reden ze op en neer over Sunset en wezen elkaar de hoertjes aan. Ze had in lange tijd niet meer zo gelachen. Ze was toen nog met Jack verloofd en Grey woonde samen met Angela, die agent was bij het William Morris Agency. Twee weken later betrapte hij Angela toen ze in de Viper Room met een Aziatische hiphopzanger zat te zoenen, en acht weken later liet Jack Zadie bij het altaar in de steek.

Als ze zielig waren geweest, waren ze met elkaar het bed in gedoken. Maar ze waren niet echt zielig, dus gingen ze samen drinken en eten. Vaak. En roddelen en klagen. Vaak. Allebei waren ze er zeer

bedreven in. Grey had ook bepaalde dingen waar hij belang aan hechtte. Zoals een goede uitspraak. Voor iemand die surfte was zijn auto keurig; als je je lege fles water op de vloer legde, hield hij halt bij de stoep. Ooit had hij het uitgemaakt met een meisje omdat ze te veel koffie dronk. Hij had zo zijn stokpaardjes. Zij ging niet naar bed met mannen met problemen. Daar deed ze niet meer aan.

Toen Grey binnenkwam, zag hij eruit of hij tot moord in staat was. Dat wil zeggen, voor zover iemand als Richie Cunningham uit de tv-serie *Happy Days* tot moord in staat was. Hij zag er veel te evenwichtig uit om echt kwaadwilligheid uit te stralen. Hij plofte op het bankje neer, zette zijn aktetas op de grond en stak zijn hand naar Zadies biertje uit. Hij dronk het glas in één keer leeg en zette het met een klap terug op tafel.

‘Waarom doe ik wat ik doe?’ Hij kneep zijn blauwe ogen tot spleetjes, alsof hij hier de hele rit over had nagedacht.

‘Omdat het goed betaalt.’

‘Het betaalt niet goed genoeg om naar een acteur te moeten luisteren die vindt dat hij een miljoen zou moeten krijgen terwijl hij voor zijn laatste project maar drieëneenhalve ton heeft gekregen, en dat was bovendien een enorme flop. Ze hadden hem moeten terechtstellen. Ik heb een hekel aan acteurs.’ Hij gebaarde de serveerster dat er meer bier moest komen. ‘En toch ben ik hun slaaf. Er is iets goed mis in mijn leven.’

‘Als je van mij wilt horen dat acteurs best meevallen, zit je met de verkeerde te praten.’

‘Het is mijn eigen schuld. Ik had milieuzaken kunnen doen. Maar dan had ik nu geen huis. Of een auto. Dan had ik een leuk appartement en een openbaarvervoerkaart. Waarom houdt de keus tussen goed en kwaad een verlaging van levensstandaard in? Ik kan mijn *home entertainment system* niet missen. Ik kan niet zonder mijn zwembad. Maar om dat te kunnen veroorloven, word ik gedwongen naar mensen te luisteren die hun middelbare school niet

hebben afgemaakt, die niet weten wat de correcte uitspraak van “corned beef” is. En zij hebben het lef mij te vertellen dat ze twintig miljoen per film zouden moeten verdienen.’

Toen het bier op tafel werd gezet, bestelde Zadie meteen gepofte aardappelen. Het zou een latertje worden. Zij had genoeg om over te klagen, maar als Grey zijn hart ging luchten, zaten ze hier tot sluitingstijd. Dat was een prettig idee. Beter dan naar huis gaan en naar *ER* kijken.

‘Ik had vandaag een fantasietje over een van mijn leerlingen.’ Ze vond het leuk om met iets schokkends te beginnen.

‘Wat?’

‘Hij is achttien, dan mag het. Hij is ook model voor Abercrombie & Fitch. Ik heb gemasturbeerd met hem in gedachten.’

Grey staaarde haar aan, toen schoof hij haar glas bier naar haar toe. Ze proostten, daarna deed hij zijn jasje uit en maakte zijn das los. ‘Geef me de details.’

‘Hij heet Trevor. Hij staat op het omslag van de catalogus, zonder overhemd en met een kaki broek die zo laag hangt dat je die v-vormige spieren vanuit zijn kruis kunt zien. Daar moet ik toch wel naar kijken?’

Het scheen Grey hogelijk te amuseren. ‘Krijg je de kriebels als je in de klas met hem praat?’

‘Nee, daar ben ik te professioneel voor. Vandaag gaf ik hem zijn opstel terug en raadde hem aan *Dharma Bums* te lezen als hij *On the Road* leuk vond. Toen hij wegliep, keek ik naar zijn kontje.’ Ze nam een slok bier. Koude Coors Light en sappige roddels. Een perfecte combinatie.

‘En waar vond dat masturberen plaats?’

‘Waar denk je? In de auto, op weg naar huis.’

Grey grijsde. ‘Ik aanbid je. Heb ik je dat al eens gezegd? Je bent de enige vrouw die ik ken die durft toe te geven dat ze masturbeert terwijl ze door Colwater Canyon rijdt.’

Ze sloeg haar blik ten hemel. ‘Wacht maar even met die loftuigen. Ik heb vandaag per ongeluk *Days of Our Lives* gezien.’

‘En?’ Hij keek bezorgd. Zadie vond het prettig als hij bezorgd om haar keek. Het was vriendschappelijke bezorgdheid, iets heel anders dan de bezorgdheid van haar ouders. Dat was meer een molensteen die af en toe haar wil om te leven onderdrukte.

‘Ik zag Jack een ander kussen. Hij had net zo’n onbenullige uitdrukking op zijn gezicht als toen hij mij kustte en dat houdt in dat hij toen ook acteerde – dat heb ik altijd al gedacht.’ Jack had altijd geacteerd. Toen hij twee weken na de afgelaste bruiloft eindelijk belde, zei hij dat hij in Mexico in de gevangenis had gezeten. Later gaf hij toe dat hij de moed niet had kunnen opbrengen en in Las Vegas was gebleven met de maten met wie hij zijn vrijgezellenfeest had gevierd. Hij vond dat hij applaus verdiende omdat hij dat had durven opbiechten, maar Zadie vond dat hij eerder een schop voor zijn hol verdiende. Daarna had ze hem nooit meer gesproken. Een keer waren Grey en zij langs zijn huis gereden en hadden een bierflesje naar zijn deur gegooid, maar daar was ze niet trots op. En ook niet op die keer dat ze op internet naar een site was gesurft waar je per post hondendrollen naar iemand kon sturen. Woede en gekwetste gevoelens konden vreemd gedrag veroorzaken.

Zodra de aardappelen op tafel werden gezet, tastte Grey toe. Ze had respect voor een man die bereid was na vijven nog koolhydraten tot zich te nemen. Die waren in LA moeilijk te vinden.

‘In ieder geval heb je hem nooit betrapt.’ Hij doelde op het incident in de Viper Room, iets wat hij als een flesje mentaal gif met zich mee droeg.

‘Je bent uit met het leukste meisje van de wereld. Wat maakt het uit dat Angela je heeft bedrogen? Je hebt je er allang overheen gezet.’ Ze deed dressing op haar aardappel. Met dressing is alles beter. Ze had een rotleven, maar zolang er dressing op zat, overleefde ze het wel.

‘Degenen die je bedriegen, staan op je hersenvlies geëetst. Alsof ik jou dat hoeft te vertellen.’ Dat was waar. Zadie gaf niet graag toe dat Jack nog macht over haar had. Eigenlijk had hij dat ook niet. Althans niet over haar hart. Alleen over haar ego. Dat was flink gedeukt sinds ze haar sluier had afgelegd en zich verder groot hield.

‘Heb je Helen trouwens nog gesproken?’ Hij vroeg het achteloos, maar hij keek er gespannen bij, alsof hij last had van verstopping of iets voor haar achterhield.

‘Zeg nou niet dat het uit is.’ Helen was haar nichtje. Toen Helens zusje Denise afgelopen herfst ging trouwen, had Zadie Grey meegesleurd naar de bruiloft. Die had plaatsgevonden een maand na haar eigen in het water gevallen bruiloft. Zadie had hem nodig om het verdriet te verlichten. Maar het verdriet werd niet verlicht omdat Grey tijdens het feest met Helen op de dansvloer stond te zoenen. Mensen moesten niet trouwen als zij dat niet kon en mensen moesten elkaar niet versieren als zij niemand had. Maar het was geen versiertruc geweest. Grey en Helen hadden afspraakjes gemaakt. Ze waren verliefd geworden. Ze hadden een reisje naar Napa gemaakt. Je gaat niet met een meisje naar Napa als je daar niets mee voorhebt.

‘Gedumpt worden tijdens een wijnproeverij is niet het ergste wat ik kan bedenken,’ zei Zadie. ‘In ieder geval kon je je verdriet in een lekkere merlot verdrinken.’ Het was maar een grapje, maar ineens drong het tot haar door dat het een reële mogelijkheid was. Het speet haar dat ze het had gezegd. Grey was stapelverliefd, ze zou niet willen dat zijn hart gebroken werd, ook al was ze niet bepaald dol op Helen. Er waren vele redenen waarom ze niet dol op dit nichtje was, en de voornaamste reden was dat Helen nooit over de schreef was gegaan en daar iedereen geregeld aan herinnerde.

‘We hebben ons verloofd.’ Hij zei het terwijl hij een hap Zwitserse kaas in zijn mond stopte. Net alsof hij vertelde dat hij zijn Saab had ingeruild voor een Volvo.

Zadie staarde hem aan. ‘Sorry, maar ik dacht dat je net zei dat Helen en jij verloofd zijn. Dat kan niet, want als het wel zo was, had je me meteen gebeld. Je zou het me niet pas vier dagen later vertellen terwijl we luisteren naar *Hurts So Good* op de jukebox.’

‘Ik kon je vanuit Napa niet bellen, dat zou echt te zot zijn geweest. Ze zou het hebben gehoord en ik kan niet rustig met je praten als zij erbij is. Ze rukt altijd de hoorn uit mijn handen en kijkt me raar aan als ze me “loser” tegen je hoort zeggen.’

‘Je bent verloofd. Met Helen. Jullie gaan trouwen.’

‘Ja.’

Het gonsde in Zadies hoofd. Waarschijnlijk was het al dat bloed dat naar haar hoofd steeg om haar hersens dit nieuws te besparen. ‘En wanneer is de gelukkige dag?’

‘Al gauw. Ze zei dat ze meteen een reservering in het hotel had gemaakt zodra ik zei dat ik van haar hield. Ze heeft de jurk al gekocht.’

‘Helen? Die heeft die jurk vast al gekocht toen ze achttien was. Vanaf haar twaalfde heeft ze al een bruidsalbum klaarliggen.’

Grey fronste. ‘Je klinkt boos.’

‘Waarom zou ik boos zijn? Mijn beste vriend gaat met mijn nichtje trouwen, en mijn liefdesleven bestaat uit het hunkeren naar een tiener die ik les moet geven. Waarom zou ik er overstuur van zijn?’ Zadie wreef over haar slapen.

Grey vulde haar glas bij. ‘Je overdrijft. Trouwens, ik wil je aan mijn vriend Mike voorstellen. Ik vraag hem als mijn getuige. Je vindt hem vast aardig.’

Nu werd Zadie echt kwaad. ‘Als je het nog één keer over Mike hebt...’

‘Hoezo? Hij is tof.’

‘Dat zeg jij,’ zei ze.

‘Waarom wil je hem dan niet leren kennen?’

‘Omdat ik niet uit medelijden gekoppeld wil worden. Ik wil niet

aan jouw suffe vrienden worden voorgesteld alleen maar omdat jij denkt dat ik niet zelf iemand kan krijgen.’

Ze gebaarde de serveerster dat er meer bier moest komen. Het zou geen latertje worden. Misschien dronk ze genoeg om tegen tien bewusteloos te raken. Ze stelde zich Grey voor die haar naar de auto moest dragen. En dan de trap op naar haar appartement in Sherman Oaks. Hij liet haar vast vallen omdat ze te zwaar was. Dan moest hij haar oprapen en door de deur duwen, en haar op haar buik op de bank leggen, met de rieten prullenmand van Bed Bath & Beyond bij haar hoofd. In een rieten prullenbak kun je niet kotsen. Dat lekt. Ze moest er niet aan denken, de half verteerde aardappel die op de vloer droop terwijl Grey en Helen bij hem thuis voor de open haard zaten te zoenen. Helen had altijd haar oordeel klaar. Ze hoorde het al: ‘Waarom doet Zadie zich dat allemaal aan? Het is al een halfjaar geleden dat Jack haar liet zitten. Langzamerhand zou ze daar toch overheen moeten zijn. Hij is maar een soapacteur. En hij blijft niet eens in de serie, hij wordt eruit geschreven. Dus waar maakt ze zich druk om?’

‘Ik koppel je niet uit medelijden. Ik koppel je omdat ik wil dat je gelukkig wordt.’

‘Als je wilt dat ik gelukkig word, koppel je me niet.’

Uit de jukebox schalde *Glory Days*. Ze kon niet meer. Ze was niet jong meer. Ze had geen maatje 36 meer. Ze was geen meisje meer dat iets kon hebben met een man terwijl ze bang was dat hij haar in de steek zou laten. En ze was geen meisje meer met een beste vriend die voor haar zorgde. Hij had straks een vrouw die al zijn tijd in beslag zou nemen. De ideale vrouw. Een vrouw van achtentwintig met haar dat geen highlights nodig had.

‘Dan zie ik je zeker nooit meer, hè?’

Onderzoekend keek hij haar aan. ‘Waar heb je het in vredesnaam over?’

‘Je zult meubels bij IKEA kopen en je kinderen bij de dagopvang

inschrijven en dat soort dingen. We komen hier nooit meer, hè? Dit is mijn laatste gepofte aardappel. Dit is mijn laatste bier. Dit is mijn laatste leuke avond.'

'Oké, je bent aangeschoten. Normaal gesproken is dat niet zo erg, maar in die sombere bui lijkt het me niet verstandig.'

'Verdomme Grey, ik ben niet aangeschoten.' Met die woorden stond Zadie op, pakte haar tasje en stormde naar de deur. Niet dat ze nou zo nuchter was, maar dat hoefde ze nog niet van een ander te horen. In ieder geval niet van haar beste vriend die haar had ver-raden door zich te verloven terwijl zij niet verloofd was. Ze liep langs de motorbende. 'Zo goed? Ik ga weg.' Ze keken haar met een lege blik aan toen ze haar glas met een klap op de bar zette.

Eenmaal buiten hield de portier een taxi voor haar aan. Morgen belde ze de wegenwacht wel. Ze zou zeggen dat er een probleem met de pakking was en de auto naar Sherman Oaks laten slepen. Misschien was het wel een zegen dat ze Jack in de wachtruimte van Jiffy Lube op tv had gezien. Daardoor was ze gedwongen te vluchten. En misschien was het een zegen dat ze nog steeds single was. Misschien was het meisje dat Vince Vaughns ballen had gelikt nog in de stad, dan had ze iemand om mee rond te hangen terwijl iedereen die ze kende verdomme ging trouwen.

twee

Toen Zadie wakker werd, nam ze twee aspirientjes in, belde om haar auto te laten ophalen en zette een pot koffie. Altijd als ze een kater had vervloekte ze de school die zo verrekte vroeg begon. Haar leerlingen waren om acht uur 's ochtends ook niet helemaal helder. Waarom kon school niet tegen twaalven beginnen?

In haar appartement was het nu al warm door de zon die door de glazen schuifdeuren naar binnen scheen. Ze zette de deuren open om het eventuele briesje binnen te laten dat door de zeven cactussen in de kuipen op het balkon blies. Naast de cactussen stonden een strandstoel met een zongebleekte zitting van canvas en een roestige barbecue die ze nooit gebruikte. Haar moeder zei dat ze op een dag iets zou willen barbecuen, maar die dag was nog niet aangebroken. Zadie bestelde meestal eten van de Thai, of ze kocht salades bij de groenteboer. Waarom zou ze koken als daarvoor opgeleide mensen dat voor je kunnen doen?

De mottige kat van de burensprong van de muur tussen hun balkonnetjes op haar strandstoel. Daarna liep hij haar appartement in om even rond te snuffelen. Zadie gooide een theedoek naar hem.

‘Weg jij. Weg. Je hebt hier niets te zoeken.’

Zodra de kat alle vijftien vierkante meter had besnuffeld ging hij terug naar het balkon en klom over het muurtje. Zadie deed de deur achter hem dicht. Ze had geen hekel aan katten, maar deze had al minstens twee keer op haar strandstoel gescheten, en ze wilde liever niet dat hij dat op haar roomwitte bank deed. Die bank had ze gekocht met het geld dat ze voor haar verlovingsring had gekregen toen ze die verpatste. Dat hield in dat ze iedere keer dat ze ging zitten weer kwaad werd. Maar in ieder geval gaf woede energie. Niet dat ze door die woede iets ging dóén, maar die wakte meer energie op dan wanhoop.

Het feit dat haar gevoelens de laatste tijd bestonden uit woede, wanhoop of iets verdoofds, was iets wat ze wilde rechtzetten, maar hoe dat moest, wist ze niet goed. Iedereen zei dat er tijd overheen moest gaan. In het boek dat haar moeder haar had gegeven, *Hoe overleef ik een verbroken relatie*, stond dat ze een dagboek moest bijhouden waarin ze haar gevoelens op papier vastlegde. Waarom ze verdomme haar huidige gevoelens moest vastleggen ontging haar volledig. Had ze maar een indiaanse rookpot zoals die waarmee haar kamergenote op de UCLA haar negatieve energie kwijtraakte. Die zou ze in haar hoofd kunnen rondslingeren totdat alle gevoelens waren verbannen. Ze wilde zich er niet doorheen slaan, ze wilde niet dat de tijd de wonden heelde. Ze wilde alles *deleten*.

Vóór Jack had ze veel met romantiek op gehad. Ook al had ze nog zo veel op seks beluste rotzakken of moederskindjes gekend, ze had altijd geweten dat de Ware ergens moest zijn. Totdat ze hem vond en hij een hufter bleek te zijn. Het was niet erg aanlokkelijk nog eens op zoek naar de Ware te gaan. Wat moest ze met twee banken?

Gelukkig was Jack nooit bij haar ingetrokken. In haar appartement waren huisdieren niet toegestaan en Jack had een labrador die hij uit het asiel had gehaald. Hij hield meer van dat beest dan

van zijn moeder. En dan van Zadie, achteraf gezien. Zadie was nooit bij hem ingetrokken omdat hij in een soort krot woonde. Ze waren van plan geweest samen op zoek naar een appartement te gaan, maar een maand na hun verloving had Jack die rol in *Days* gekregen en een huis gekocht. Na hun huwelijksreis zou Zadie bij hem intrekken. Gelukkig maar dat ze de huur niet had opgezegd...

Toen Zadie bij de school kwam, zette ze haar auto op de parkeerplaats voor docenten en liep over het schoolplein, langs de zentuin met de onvermijdelijke waterval. Haar lokaal bevond zich in het door I.M. Pei ontworpen hoofdgebouw dat door een Fransman met een aapje op zijn schouder geheel feng-shui was ingericht. Waarschijnlijk had hij daar meer voor gekregen dan Zadie in vijf jaar verdiende.

De ramen van haar lokaal boden uitzicht op de voederplaats voor kolibries. Daar kwamen de gulzigste rotzakken uit het rijk der ornithologie. Daar weer achter was een canyon met verscheidene uitheemse boomsoorten en af en toe een landhuis. Het gaf haar troost dat als haar leerlingen zich tijdens de les verveelden, ze in ieder geval een fraai uitzicht hadden.

Toen Trevor in het zesde uur het lokaal binnen liep, deed Zadie haar best niet naar hem te kijken, maar hij droeg een strak wit t-shirt en zo'n leuk petje op zijn schouderlange, door de zon gebleekte haar. Het was een hel. Wat was er erger dan met een jongen van achttien willen vrijen? Het moest met hormonen te maken hebben. Vroeger had ze zich nooit tot leerlingen aangetrokken gevoeld. Bestond er misschien een pil tegen?

'*Grapes of Wrath*. Wat vonden jullie ervan?' Ze keek uit over de zee van goedverzorgde tienergezichten.

Danielle stak haar vinger op. 'Ik vond het nogal triest.' Danielle was de dochter van een grote tv-baas. De Dust Bowl stond ver van haar bed.

'Wat vond je zo triest?' Ze mocht Danielle wel en hoopte dat ze

niet iets zou zeggen wat ze later bij een margarita aan de andere docenten kon vertellen.

‘Ze waren dakloos. Ze konden geen werk krijgen. Ze hadden geen eten. Er was niets wat niet triest was.’

Gelukkig had ze niet gezegd: ‘Ze hadden geen tassen van Prada.’ Met rijke kinderen wist je het nooit. Sommigen hadden ouders die hun kinderen bijbrachten hoe het er in de echte wereld aan toe ging, en sommigen hadden ouders die hen in Malibu opsloten totdat ze zestien waren, oud genoeg om zelf in de buurt rond te rijden.

Na een discussie over armoede en het effect daarvan op de menselijke geest stuurde Zadie de klas weg met de opdracht in het weekend nog vijf hoofdstukken te lezen, zodat ze er maandag een schriftelijke overhoring over kon geven. Toen de bel ging, kwam Jorge naar haar toe.

‘Mijn vader heeft vanavond een première en in het weekend gaan we skiën om het te vieren. Ik heb geen tijd om te lezen.’

Zadie was aan smoesjes gewend, sommige creatief, andere niet erg overtuigend. Maar Jorges vader was een bekend regisseur. Toen Jorge vijf was, waren zijn ouders gescheiden en sindsdien had Jorge drie stiefmoeders gehad. Het was belangrijk voor Jorge om naar de première te gaan. Hoe vaak kan een tiener trots op zijn ouders zijn? Het was ook heel bijzonder dat Jorge een weekend iets met zijn vader ging doen. Eerlijk gezegd was zijn vader een hufter die dol was op de jonge kinderen die hij bij zijn drie jonge vrouwen had verwekt.

‘*Grapes of Wrath* kan wel wachten,’ zei Zadie. ‘Ga maar lekker iets leuks met je vader doen.’

Jorge grijsde breed. ‘Bedankt. Ik beloof dat ik het maandag zal lezen.’ Hij haastte zich achter zijn klasgenoten aan. Alleen Trevor bleef achter.

Toen hij naar Zadie toe liep, streek ze snel met haar hand door

haar haar. Het zou verboden moeten worden dat tieners een meter vijfentachtig werden.

‘Bedankt dat u ons dit boek laat lezen. Het deed me beseffen dat ik eigenlijk niets te klagen heb,’ zei hij.

‘Iets in perspectief zetten kan nooit kwaad,’ antwoordde Zadie. Wauw, dat was diepzinnig. Wanhopig probeerde ze iets anders te bedenken om te zeggen, maar hij grijnsde naar haar en haar hoofd was leeg.

‘Mag ik mijn werkstuk over Steinbeck maken in plaats van over Kerouac?’

‘Natuurlijk,’ zei Zadie.

‘Gaaf. Bedankt.’ Hij liep het lokaal uit. Het viel Zadie op dat zijn rugspieren mooi uitkwamen onder het strakke t-shirt. Ze dwong zichzelf weg te kijken.

Na school liep Zadie naar haar auto en bleef daar tien minuten in zitten voordat ze wegreed. Ze schaamde zich dat ze de vorige dag had gemasturbeerd. En ook dat ze dat aan Grey had verteld. Dat ze dat als intro voor een van hun gebruikelijke leuke avondjes had gebruikt, maakte haar kwaad. Hoe kon hij haar laten leuteren over een Mrs. Robinson-fantasietje terwijl hij achterhield dat hij ging trouwen? Niet dat ze hem het geluk niet gunde. Niet dat ze niet wist dat hij verliefd was op Helen. Niet dat ze hoopte dat het uitraakte. Ze had er alleen niet op gerekend dat hij zich al zo snel zou verloven. Wat zag Helen toch in hem? Hij kon totaal niet dansen. Hij kon geen band verwisselen. Hij had een volant om zijn bed die bij het dekbed paste. Zadie had niet eens een volant om haar bed. Wie had er nou verdomme een volant?

Toen ze thuis was, belde ze Helen op. ‘Hoi. Gefeliciteerd.’

Helen was ook al zo uitbundig. ‘Geweldig, hè? Hij vroeg me ten huwelijk toen we in een luchtballon over de wijngaarden zweefden.’

Kots. Had hij dat echt gedaan? Wat een cliché... Jack had haar

ten huwelijk gevraagd toen ze soixante-neuf deden. Ze kon niet eens zijn gezicht zien. Ze had hem moeten loslaten voordat ze kon zeggen: ‘Oké.’ Achteraf gezien was het eigenlijk niet zo romantisch geweest.

‘Echt geweldig.’ Nee, het was niet geweldig. Het was weerzinwekkend. Het was onbegrijpelijk. Het was op en top John Tesh. Een luchtballon?

‘Jij wordt natuurlijk mijn bruidsmisje.’ Oei. Zadie had zich echt zorgen gemaakt dat ze niet in een lelijke jurk van tafzijde naast Helen voor het altaar zou hoeven staan en net doen of ze in de wolken was. ‘En maak je geen zorgen, ik zie erop toe dat er geen grote strik op je kont zit.’ Ja hoor. Jammer dat ze dit gesprek niet kon opnemen om het later af te spelen wanneer ze in een gifgroene hoepelrok in de kerk stond.

‘Heb je al een datum geprikt?’ Natuurlijk had ze dat gedaan. Dit was Helen. Helen had haar menstruatiecyclus voor de komende tien jaar al geregeld.

‘Memorial Day. Of 12 november, zei mijn numeroloog. Maar ik moet bruin zijn. Anders kan ik immers geen wit dragen.’ Echt Orange County. Niet dat Zadie iets tegen zonnenschijn had, ze stelde alleen haar garderobe daar niet op samen. Niet dat Helen niet in het wit mocht. Voor zover Zadie wist, had Helen nog nooit een penis gezien. En ze had er zeker nooit een gepijpt. Helen was maagd. God weet waarom, maar het was duidelijk dat Helen daar zo haar mening over had. Hoewel, blijven wachten was misschien niet eens zo’n slecht idee. Hoe anders kreeg je iemand zo ver dat hij al na vijf maanden een aanzoek deed? Die arme Grey zou nog doodgaan aan opgehoopt sperma.

‘Goh, Memorial Day... Dat is al gauw.’ Over een maand zou haar beste vriend getrouwd zijn met haar vervelendste nichtje. Leuk! Iets om te vieren! ‘Dus je weet het zeker?’

Er viel een korte stilte. Toen zei Helen: ‘Waarom zou ik het niet

zeker weten?’ Het klonk pinnig. Zo praten mensen die willen dat je je kop houdt, maar te beleefd zijn om dat in je gezicht te zeggen.

‘Natuurlijk weet je het zeker. Zo bedoelde ik het niet. Het gaat alleen allemaal zo snel, het is zo onwerkelijk. Maar het is echt waar, dat weet ik.’ Zadie voelde zich in een hoekje gedrukt, ze wilde daar weg. ‘Ik vind het geweldig. Ik kan nauwelijks op de bruiloft wachten! O jee – een wisselgesprek. Ik bel je later nog, oké?’ Het smoesje van het wisselgesprek. Zo doorzichtig. Zo onvolwassen. Het werkte altijd.

Nadat Zadie had opgehangen, ging ze naar de ijskast. Er stond een half opgegeten Wolfgang Puck Chinese kipsalade in, maar die stond er al een week en de dressing was op. Ze deden nooit genoeg dressing in dat kuipje. En witte kool is niets iets wat zonder smeermiddel gegeten kan worden. Ze moest Wolfgang maar eens schrijven.

Ze reed naar Ralph’s en haalde daar supermarktsushi. Als ze meer geld had gehad, had ze echte sushi gekocht. Maar helaas was het salaris van de vorige maand al opgegaan aan de afbetaling van haar bruidsjurk. Het maakt Saks niet uit dat je voor het altaar in de steek wordt gelaten, Saks wil gewoon geld zien.

Toen ze thuiskwam met de plastic verpakking met Californische sushirolletjes van een dag oud, zette ze de tv aan om naar *The Bachelor* te kijken, het levende bewijs dat er nog vrouwen bestonden die zieliger waren dan zij. Het deed haar goed om bevende vrouwen te zien die wachtten of ze wel een roos kregen van een stupide, zelfvoldane jan lul die de meest belachelijke popi taal uitsloeg. Daar kreeg ze een gevoel van superioriteit van.

Tijdens de reclame probeerde ze dingen te bedenken die wél goed waren in haar leven. Haar werk. Dat ging allemaal prima. Ze mocht haar leerlingen en ze vond minstens twee derde van de boeken leuk die ze behandelde. Van lesgeven werd ze niet rijk, maar dat ambieerde ze dan ook niet. Haar appartement was schoon. Dat

was ook prettig. Na drie maanden in een grote rotzooi gewoond te hebben was ze eindelijk gaan opruimen, en dat alleen maar omdat ze bang was dat Jack zou langskomen om haar om vergiffenis te smeken. Ze wilde niet dat hij zag dat ze van verdriet alles maar op zijn beloop liet. Niet dat hij echt langs zou komen; al die oude tijdschriften en pizzadozen stoorden haar bij het erover fantaseren. En haar haar. Ze had mooi haar. Het was lang en meestal glansde het. En dat was het dan wel zo'n beetje. Haar werk, haar tijdelijk schone appartement en haar haar.

Daar moest ze dan maar voor leven.